



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/2018-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Michala Mandzáka, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Nitra v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 129/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Tatra banka, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2018 doručená sťažnosť spoločnosti Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 129/2011.

2. Sťažovateľka v navrhovanom petite sťažnosti konkretizovala postup okresného súdu v namietanom trestnom konaní, v ktorom vidí porušenie ňou označených práv, keď navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa Tatra banka, a. s. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Nitra na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.02.2018 v trestnej veci vedenej proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], spis. č. 1T 129/2011, ktorým Okresný súd Nitra prestal konať so sťažovateľom ako poškodeným v tomto trestnom konaní (predseda senátu ani nezaregistroval účasť splnomocneného zástupcu Tatra banky, a. s. na tomto hlavnom pojednávaní bez akéhokolvek odôvodnenia.), a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zakazuje sa Okresnému súdu Nitra vykonávať akékoľvek úkony, ktorými sa znemožní výkon práv sťažovateľa ako poškodeného v trestnej veci vedenej proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], spis. č. 1T 129/2011.

3. Prikazuje sa Okresnému súdu Nitra konať so sťažovateľom ako s poškodeným v trestnej veci vedenej proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], spis. č. 1T 129/2011.

4. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť sťažovateľovi Tatra banka, a. s. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o.“

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 T 129/2011, v ktorom sťažovateľka namieta porušenie svojich práv, je vedené proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] pre zločin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona pre skutok podľa bodu 1 obžaloby a pre obzvlášť

závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona pre skutok podľa bodu 2 obžaloby a proti obžalovanej [REDAKOVANÉ] pre účasť na obzvlášť závažnom zločine legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo forme pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona pre skutok podľa bodu 3 obžaloby.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Ndt 2/2011 z 2. februára 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 2. februára 2011“) rozhodol o nepripustení účasti poškodených v namietanom trestnom konaní podľa § 47 ods. 3 Trestného poriadku.

5. Sťažovateľka uviedla, že napriek uzneseniu najvyššieho súdu s ňou okresný súd konal ako s poškodenou a umožnil jej realizáciu všetkých práv poškodenej (vrátane uplatnenia nároku na náhradu škody po prednesení obžaloby bez toho, že by okresný súd vydal uznesenie podľa § 256 ods. 3 Trestného poriadku o nepripustení sťažovateľky ako poškodenej v trestnom konaní) až do pojednávania uskutočneného 15. februára 2018, keď okresný súd prestal konať so sťažovateľkou ako poškodenou a predseda senátu ani nezaregistroval účasť splnomocneného zástupcu sťažovateľky na tomto hlavnom pojednávaní.

6. Takýto postup okresného súdu na hlavnom pojednávaní konanom 15. februára 2018 sťažovateľka považuje za zjavne nezákonný a porušujúci ňou označené práva.

7. Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii na podporu svojho postavenia ako poškodenej v namietanom trestnom konaní cituje ustanovenia § 10 ods. 1 Trestného poriadku (definujúceho subjekt a stranu trestného konania), § 46 ods. 1 a 3 Trestného poriadku (definujúceho poškodeného a jeho práva v trestnom konaní) a zdôrazňuje, že v zmysle citovaných ustanovení a judikatúry stabilizovaného širšieho ponímania postavenia poškodeného má postavenie poškodenej. Sťažovateľka zdôrazňuje, že postavenie poškodeného v trestnom konaní nezakladá len možnosťou priznania náhrady škody v trestnom konaní, resp. vznik škody v majetkovej sfére, ale aj vznik škody v nemajetkovej

sfére, pričom poškodenej v namietanom trestnom konaní vzniká škoda tak v majetkovej sfére a ujmu na jej iných právach aj škoda v nemajetkovej sfére, čo zakladá jej postavenie ako poškodenej. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti najmä vo vzťahu k obžalovanej [REDACTED] sťažovateľka dôvodí, že má postavenie poškodenej v namietanom trestnom konaní, „*keďže podľa skutku tvoriaceho predmet trestného stíhania vo vzťahu k tejto obžalovanej, sa práve táto obžalovaná mala dopustiť tejto trestnej činnosti tak, že konala ako zamestnankyňa Tatra banky, a. s. a zneužila svoje postavenie, čo nepochybne zasiahlo do subjektívnych práv Tatra banky, a. s. V tomto smere však ani orgány činné v trestnom konaní a ani súd nemal žiadne pochybnosti o postavení Tatra banky, a. s. ako poškodeného v tomto trestnom konaní...*“.

8. Podľa sťažovateľky je v danej veci podstatnou právnou otázkou zodpovedanie tzv. „*ťažiskového právneho problému*“, a to účinkov uznesenia najvyššieho súdu z 2. februára 2011 o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní podľa § 47 ods. 3 Trestného poriadku na jej procesné postavenie v konaní ako poškodenej s dôrazom na rozsah jej procesných práv.

9. Pre zodpovedanie tzv. „*ťažiskového právneho problému*“ danej veci sú podľa sťažovateľky relevantné závery formulované v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Krumpel a Krumpelová proti Slovensku (sťažnosť č. 56195/00 z 5. 7. 2005) a náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 179/09 z 12. novembra 2009, v zmysle ktorých je namieste extenzívny výklad vo vzťahu k právam poškodeného v trestnom konaní, pokiaľ ide o otázku, či toto konanie je „*jeho vecou*“ vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. právu na prerokovanie veci v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

10. Ďalej za relevantné považuje sťažovateľka aj závery vyslovené v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 655/2013 z 18. júna 2014, podľa ktorých v súlade s ústavne konformným výkladom § 272 ods. 1 Trestného poriadku právo poškodených klásť otázky vypočúvaným osobám „*v rozsahu uplatnených práv*“ umožňuje poškodeným klásť otázky

vzťahujúce sa na protiprávnosť konania osoby, voči ktorej smeruje právo na náhradu škody, t. j. k zisteniu, či došlo k protiprávnemu konaniu a kto toto protiprávne konanie spáchal.

11. Sťažovateľka ďalej uviedla: *«Ustanovenie § 272 ods. 1 Trestného poriadku je potrebné vnímať ako ustanovenie, ktoré malo „ambíciu“ zefektívniť trestný proces „potlačením práv poškodených“...*

Takýto výklad však nebol Ústavným súdom SR vzhliadnutý ako ústavne konformný. Z pohľadu takejto „optiky“ je potrebné nazerať i na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 Ndt 2/2011 zo dňa 02.02.2011, ktorým bolo rozhodnuté, že v trestnej veci vedenej voči obžalovanému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa podľa § 47 ods. 3 Trestného poriadku nepripúšťa účasť poškodených...

Účelom tohto procesného inštitútu je taktiež zefektívnenie trestného procesu (keďže konanie s mnohými poškodenými by neúmerne predlžovalo trestný proces). Uvedené uznesenie však nemožno vykladať tak, že by poškodení mali byť úplne pozbavení všetkých svojich procesných práv a hlavne svojho postavenie poškodeného. Na tomto mieste len pripomíname, že zo samotného uznesenia Najvyššieho súdu SR o nepripustení poškodených vyplýva, že dôsledkom tohto uznesenia poškodený nestráca postavenie poškodeného. Uvedené uznesenie je preto potrebné interpretovať tak, že súd nemôže rozhodovať o nároku poškodených na náhradu škody s tým, že poškodení nie sú pozbavení všetkých svojich práv a nestrácajú procesné postavenie poškodeného...»

12. Sťažovateľka odôvodňuje zachovanie jej všetkých procesných práv (okrem práva na rozhodnutie o náhrade škody) vyplývajúcich z jej postavenia ako poškodenej v namietanom trestnom konaní nezávisle od existencie uznesenia najvyššieho súdu o nepripustení poškodených v tomto trestnom konaní aj svojím „špecifickým postavením“, ktoré je podľa nej dané tým, že na rozdiel od ostatných poškodených jej postavenie poškodenej nie je dané len škodou v majetkovej sfére (§ 124 ods. 1 Trestného poriadku), ale aj inou ujmom na právach (§ 124 ods. 3 Trestného zákona), pričom podľa sťažovateľky „sa jej právo na náhradu inej škody (§ 124 ods. 3 Trestného zákona) môže úspešne realizovať len právoplatným uznaním viny obžalovanej [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní. Pre Tatra banku, a.s. predstavuje práve právoplatné rozhodnutie o uznaní viny určitú

satisfakciu spôsobilú odstrániť (resp. zmierniť) zásah do jej práv ako poškodeného... Tatra banka, a.s. ako poškodený v časti jej inej ujmy (§ 124 ods. 3 Trestného poriadku) sa môže účinne domôcť náhrady svojej ujmy len v trestnom konaní, pretože len v trestnom konaní môže súd rozhodnúť o uznaní viny a iná forma kompenzácie tu neprichádza do úvahy.“.

13. Sťažovateľka taktiež uviedla: *„Právo na rozhodnutie o nároku na náhradu škody je základným právom poškodeného a štát musí zabezpečiť, aby o tomto nároku bolo rozhodnuté, a to primárne v trestnom konaní alebo v samostatnom inom súdnom konaní. Keďže vnútroštátna právna úprava neustanovuje iný typ súdneho konania, v ktorom by sa Tatra banka, a.s. mohla domôcť tzv. inej škody (§ 124 ods. 3 Trestného zákona), tak toto právo si môže uplatňovať len v trestnom konaní. Máme preto za to, že účasť Tatra banky, a.s. nebola rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vylúčená, a to s ohľadom na jej špecifický charakter zásahu do jej subjektívnych práv...“*

Máme preto za to, že Okresný súd Nitra porušil označené práva a slobody. V právnom štáte nie je možné tolerovať také postupy súdov, ktoré konajú so sťažovateľom ako so sporovou stranou a po vykonaní niekoľkých úkonov bez odôvodnenia mu takéto právo odníme. Takýto postup súdu je v rozpore s legitímnymi očakávaniami účastníka súdneho konania...“

14. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka poukazuje na *„smernicu európskeho parlamentu a rady č. 2016/343 (recitál 16 a 17), č. 2012/13 (čl. 4 ods. 1), č. 2012/29“*, na *„aktuálne stanoviská právnej vedy (podporené judikatúrou ESLP), a to konkrétne článok uverejnený v časopise: Trestnoprávní revue č. 7-8/2016 autora doc. JUDr. Filipa Ščerbu, PhD. s názvom:... Právo na účinné vyšetřování ve světle judikatury Ústavního soudu...“*.

15. Na odôvodnenie aplikovateľnosti práva Európskej únie vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie sťažovateľka poukazuje na *rámcové rozhodnutie Rady č. 2001/500/SVV z 26. júna 2001 o praní špinavých peňazí, identifikácii, vyhľadávaní, zmrazení, zaistení a konfiškácii*

prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti a právne úvahy prednesené generálnou advokátkou J. Kokott vo veci C 73/2016 z 30. 3. 2017.

16. Sťažovateľke dôvodí prípustnosť sťažnosti smerujúcej proti označenému postupu okresného súdu v trestnom konaní tým, že iný prostriedok nápravy pri porušení jej práv ako poškodenej v trestnom konaní nemá k dispozícii, a zdôrazňuje, že obdobný záver o neexistencii iného prostriedku nápravy učinil aj ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 655/2013 z 18. júna 2014.

17. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 542/2018 z 27. apríla 2018, v ktorom sťažnosť hodnotil ako nedôvodnú.

II.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

21. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

22. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom okresného súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 129/2011 spočívajúcom v tom, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 15. februára 2018 prestal konať so sťažovateľkou ako poškodenou v tomto trestnom konaní.

23. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v trestnom konaní ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý okrem iného rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

24. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrane práv a slobôd (vrátane základných práv

a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

25. Ústavný súd poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodit', že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

26. Ústavný súd konštatuje, že rozsiahlu argumentáciu sťažovateľky na podporu zachovania všetkých jej práv ako poškodenej v namietanom trestnom konaní napriek rozhodnutiu najvyššieho súdu o nepripustení účasti poškodených v tomto trestnom konaní, nevyhodnotil ako spôsobilú vyvolať možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv

namietaným postupom okresného súdu, a tým založiť dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

27. Ústavný súd zdôrazňuje, že nezávisle od skutočnosti, či postavenie poškodeného je založené ujmov v majetkovej sfére alebo ujmov na iných právach, možnosť uplatňovania všetkých ich procesných práv (vrátane práva zúčastňovať sa hlavného pojednávania v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku) je vylúčená nepripustením účasti poškodených v trestnom konaní rozhodnutím najvyššieho súdu podľa § 47 ods. 3 Trestného poriadku, ako bolo rozhodnuté aj v namietanom trestnom konaní. Uvedené plne korešponduje aj so závermi najvyššieho súdu v jeho uznesení z 2. februára 2011 o nepripustení účasti poškodených v namietanom trestnom konaní podľa § 47 ods. 3 Trestného poriadku, keď najvyšší súd uviedol: *„Toto rozhodnutie síce nemení nič na procesnom postavení poškodených v zmysle § 46 ods. 1 Tr. por., ale na druhej strane z neho vyplýva, že poškodení už nemôžu v priebehu ďalšieho trestného konania vykonávať práva uvedené v § 46 ods. 1 a ods. 3 Tr. por.“*

28. Ústavný súd pripúšťa, že postup okresného súdu bol zmätočný, pokiaľ sa až do hlavného pojednávania konaného 15. februára 2018 dôsledne neriadil právnymi účinkami uznesenia najvyššieho súdu z 2. februára 2011 vylučujúcimi uplatňovanie procesných práv poškodenými, vrátane sťažovateľky a do toho času sťažovateľke realizáciu procesných práv ako poškodenej umožnil. Táto okolnosť však sama osebe nie je spôsobilá odôvodniť právo sťažovateľky na realizáciu procesných práv ako poškodenej aj v ďalšom priebehu trestného konania, resp. založiť porušenie označených základných a iných práv sťažovateľky neumožnením výkonu procesných práv na hlavnom pojednávaní 15. februára 2018.

29. Pokiaľ sťažovateľke bol okresným súdom umožnený výkon práva na uplatnenie náhrady škody, hoci v zmysle účinkov uznesenia najvyššieho súdu z 2. februára 2011 už jej realizácia tohto práva neprináležala, a následne okresný súd podľa tvrdenia sťažovateľky nevydal uznesenie podľa § 256 ods. 3 Trestného poriadku o nepripustení sťažovateľky ako poškodenej v trestnom konaní, opomenutie takéhoto uznesenia sa nejaví ako postup, ktorým

by mohli byť porušené práva sťažovateľky ako poškodenej v trestnom konaní, resp. ňou označené základné a iné práva postupom okresného súdu.

30. Ústavný súd konštatuje, že v minulosti už viackrát vyslovil, že práva obsiahnuté v dohovore vykladá v intenciách judikatúry ESĽP, z ktorej okrem iného vyplýva, že čl. 6 dohovoru je v zásade aplikovateľný, pokiaľ sa poškodený k trestnému konaniu pripojí s cieľom získať náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená. Namietat porušenie práv vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru nebude môcť ten poškodený, ktorý sa trestného konania zúčastňuje len s cieľom prispieť k odsúdeniu obvineného (Corbu proti Rumunsku, rozhodnutie z 31. 3. 2009, č. 27396/04, body 30 – 33).

31. Keďže v danom prípade sťažovateľka dôvodí zachovanie jej práv poškodenej v trestnom konaní napriek nepripusteniu účasti poškodených v tomto konaní tým, že jej postavenie poškodenej je dané ujmom na iných právach, a teda jej účasť ako poškodenej je odôvodnená cieľom prispieť k odsúdeniu obžalovaných, v zmysle citovanej judikatúry ESĽP už len v príčinnej súvislosti s touto argumentáciou je vylúčená možnosť porušenia jej práv podľa čl. 6 dohovoru.

32. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018